

sige sig sely, at det andet Ting har Forkærlighed for, eller hvad der hører til dettes Yndlingsideer. Derfor tog jeg ved anden Behandling Ordet imod de Forslag, der ere antydede af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), for de vilde i deres Konsekvenser have ført til, at man faktisk strøg det store Revisionsarbejde, her er foretaget i Folketinget ved Behandlingen af Lovforslaget om Formue- og Indkomstskat. Hvis Landstinget slog ind paa en lignende Fremgangsmaade, vilde det være farligt, fordi den vilde røbe Lige-gyldighed, Mangel paa Hensyntagen overfor dette høje Tings Arbejde, og hvad der ligger dette Flertal stærkt og inderligt paa Sinde.

Efter disse Indskudsbemærkninger vil jeg vende tilbage til, hvad man paa dette Standpunkt tør hengive sig til Forhaabninger om. I saa Henseende glædede det mig at høre, at den ærede Ordfører (Johannes Jensen), idet han resumerede eller i store Træk fremhævede, hvad der efter hans Mening var Resultatet af disse Forhandlinger, pegede paa, at de indirekte Skatter alligevel ikke saaledes helt kunde fejles til Side, men havde deres gode Plads indenfor Skattesystemet, og hvorledes paa den anden Side de direkte Skatter havde deres meget betydelige Mangler, blandt andet, at det var vanskeligt at faa gennemført den direkte personlige Beskatning overfor Landbruget, og at man maatte være klar paa, at disse Vanskeligheder maatte føre til en Forbedring af Ligningsgrundlaget for hele den Maade, hvorpaa Ligningerne foretages. Den højtærede Finansminister har i saa Henseende lovet, at der skal foretages en meget hurtig Undersøgelse. Det er en offentlig Hemmelighed, at der i saa Henseende allerede foreligger et meget betydeligt Materiale, ikke alene fra Statistisk Bureau, men overhovedet indenfor Regeringsmyndighedernes Kreds, saa at man vel ogsaa tør haabe meget snart at faa nogle af disse Resultater frem. Jeg vil endnu en Gang understrege, at skulde det vise sig, at der virkelig var Kommuner, hvor til Trods for, at der var fede Jorder, og man af Landbefolkningens Levemaade havde Indtryk af, at den sad godt i det, Gaardmændene i et helt Sogn vare blevne klemte ned under Skattegræn-

sen, medens samtidig Skolelærere vare satte til 1,200 Kr. og Postbude til 1,200—1,300 Kr. o. s. v. — jeg siger, at hvis den Slags mærkelige Eksempler skulde kunne findes frem i dette Materiale, er jeg overbevist om, at Regeringen meget snart vil sige, at det er saa galt, at der maa for Alvor og snart gøres noget, og at det maa gøres, medens vi have Loven til Revision og Behandling. Det kan ikke gaa, at en saadan Ulighed finder Sted, navnlig i Betragtning af — som jeg tillod mig at pege paa ved anden Behandling —, at disse Uligheder ikke alene finde Sted mellem de to Befolkningsgrupper, Bybefolkningen paa den ene Side og Landbefolkningen paa den anden, men ogsaa indenfor Landbefolkningens forskellige Dele, efter som de bo i den ene Landsdel eller den anden, endog i Kommuner, der grænse tæt op til hinanden.

Da dette Emne var til Drøftelse ved anden Behandling, glemte jeg at gøre en Bemærkning overfor den højtærede Minister, som jeg maaske nu maa have Lov til at benytte Lejligheden til at komme frem med. Den højtærede Minister sagde: Det er muligt, ja, det er endog sandsynligt, at Ligningen paa Landet ikke rammer Indtægten, men der er paa den anden Side et Moment, som man ogsaa maa huske paa, nemlig at Formuerne ligge mere aabenlyst fremme paa Landet, de ere lettere at gaa til, og som Følge deraf tør man regne med, at en skrappe Ansættelse af Formuen noget bøder paa en mulig lempeligere Ansættelse af Indtægten. Hertil vil jeg sige, at der hersker i store Dele af Befolkningen en ganske lignende Mistillid til den Maade, hvorpaa Ejendomsskylden bliver sat, som den, der hersker overfor Ansættelse til Indkomstskat. I det hele og store tør man vel gaa saa vidt, at man tør sige, at Mænd, der have det bedste Indseende med dette Forhold og have beskæftiget sig mest dermed, nære stor Mistillid til Ejendomsskyldvurderingen. Opgaven var ogsaa vanskelig, og Vurderingen skulde foretages i forbløffende kort Tid. Hvis jeg ikke tager fejl, strakte Arbejderne med Hartkornsvurderingen sig over en halv Menneskealder eller endog længere Tid, og man vil derfor kunne forstaa, at den Opgave, man her har været stillet overfor,